

Jo Janssen op zijn vaste nachtelijke plek bij het tankstation Bosserhof. foto Peter Wijnands

Nachtbraker bij de benzinepomp

Nachtbraker bij de benzinepomp

DE ONTMOETING

Door Wim Schulpen

Achter ieder mens gaat wel een verhaal schuil. Een verhaal dat ze vaak best wel kwijt willen als je ze tegenkomt: op straat, in de natuur, op kantoor of in het café.

Echt • Zoals vampiers in griezelverhalen om twaalf uur 's nachts uit hun grafombes opstaan en zich dan aan vers mensenbloed gaan laven, zo maakt Jo Janssen uit Echt rond het spookuur trouw zijn gang naar het tankstation Bosserhof langs de autosnelweg A2 ter hoogte van Sint Joost. Daar vertoef deze verstokte vrijgezel dan tot aan het krieken van de dag.

Zodra in het Land van Peepijn de eerste haren beginnen te kraaien, keert Jo huiswaarts om onder de wol te kruipen. Sinds hij drie jaar geleden als beroepschauffeur definitief werd afgekeurd, is de 47-jarige Echtenaar elke nacht in het tankstation te vinden.

„Ik doe dat niet alleen om de pompbediende tijdens de eenzaamste uren gezelschap te houden, maar ook vanwege het sociale contact met de automobilisten en de beroepschauffeurs die bij Bosserhof stoppen. Overdag zit ik thuis maar in mijn eentje tussen vier muren. Bij het tankstation vind ik een stuk gezelligheid. En gezelligheid kent geen tijd”, vertelt Janssen.

Hij heeft nooit van zijn leven verkering gehad, om de eenvoudige reden dat het huwelijksleven niets voor hem is.

„Trouwden is het stomste wat je kunt doen”, is zijn stellige overtuiging. „Een mens heeft al zorgen genoeg. Als een man zich voor het leven aan een vrouw bindt, krijgt hij er ook nog de zorgen van een ander bij. Waarom zou ik mij die ellende op de hals halen?”

Zijn afkeer van de huwelijksse staat wil niet zeggen dat de Echtenaar met een grote boeg om de andere sekse heen loopt. „Met dames mag ik graag een grapje maken”, benadrukt hij. „Dat kan een enkele keer wel eens een beetje dubbelzinnig worden, als zo'n vrouwtje bijvoorbeeld zegt: 'Meneer, ik krijg het tankpistool er niet in.' Eine grókke s'laag mót kinne. Maar op zo'n moment steek ik wél even de helpende hand toe. Dat wordt door de klanten op prijs gesteld. Een vrouwtje stuurde mij per post eens een kaartje om me schriftelijk te bedan-

ken, omdat ik het losgetrild luchtfilter van haar auto had vastgezet.”

De behulpzaamheid van de Echte nachtbraker kan soms letterlijk erg ver gaan. „In speciale gevallen hang ik de barmhartige Samaritaan uit”, zegt hij. „Hier strandde eens de auto van een man uit Valkenburg toen deze zijn dochter en schoonzoon terug naar hun woonplaats Breda wilde brengen. Hij besloot daarop een taxi te bellen. Maar een rit naar Brabant is 's nachts natuurlijk een erg dure grap. Tegen vergoeding van alleen maar de benzinkosten heb ik het jonge stel toen met mijn eigen auto naar Breda gereden en aan huis afgeleverd.”

Jo Janssen, die vroeger vrachtwagen- en buschauffeur is geweest, loopt op krukken, door hem „mijn reservebenen” genoemd. Die krukken zijn het

wrange souvenir van een verkeersongeval. Maar hij praat er zonder wrok over. „Toen ik eens in mijn eigen personenwagen reed, werd ik door zo'n wegpiraat van de weg gedrukt. Met een ernstige bekkenfractuur kwam ik in het ziekenhuis van Roermond terecht. Daar zei dokter Busch tegen mij: 'Ga jij jezelf maar eens een week of dertien met de verpleegstertjes amuseren'. Toen ik weer uit het ziekenhuis kwam, heb ik vijf jaar moeten revalideren. Maar het is nooit meer helemaal goed gekomen. Elke dag voel ik nog pijn.”

Als de Echtenaar bij Bosserhof tussen de snacks, de drank en de versnaperingen op zijn vaste plekje zit, wil hij ook zijn steentje bijdragen aan de veiligheid van het dienstdoende personeel. „De jongens doen 's nachts allerlei werkzaamheden, zoals het koffiezetappa-

raat ontkalken, de kasten met snacks en drank schoonmaken de diepvriezer met ijsjes bijvullen en noem maar op. Ik houd dan een oogje in het zeil. Dat vindt het personeel wel prettig. En ook dat ze op stille tijden iemand hebben om tegen te praten”, vertelt de hobby-nachtbraker.

„Soms ben ik er tot zeven uur 's morgens. Maar als het erg slap is, ga ik ook wel eens om vier uur naar huis. Dan zeg ik tegen de pompbediende: 'Neem de vleesafdeling maar door, dan verveel je je niet'. Met de vleesafdeling bedoel ik de bovenste rij van het lectuurrek, want daar staan de seksboekjes: Playboy, Penthouse, Hustler, Model, Passie en noem maar op.”

Als Jo Janssen bij het krieken van de dag weer thuis in zijn bed ligt, slaapt hij geen gat in de dag. „Drie of vier uur slaap is al genoeg voor mij”, zegt hij. „Als ik opsta, verheug ik me alweer op de nacht. Dat zijn voor mij de leukste uren. In heb in het tankstation veel mensen leren kennen. In mei zie ik bijvoorbeeld weer de vijf Roemeense zigeunermuzikanten die elk voorjaar in Limburg neerstrijken en hier dan na hun optredens een warme snack komen eten. Daar kijk ik nu al verlangend naar uit, want het is een erg gezellig groepje.”